

Sygn. akt VIII GC 1722/21 upr

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2022 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tadeusz Górka

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2022 r. w Bydgoszczy
na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

w przedmiocie wniosku o uzupełnienie wyroku

postanawia:

uzupełnić postanowienie z dnia 15 lutego 2022 roku Sygn. akt VIII GC 1722/21 upr w ten sposób, że dodać punkt trzeci postanowienia o treści „zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się rozstrzygnięcia o kosztach zawartych w niniejszym orzeczeniu do dnia zapłaty”.

Sygn. akt VIII GC 1722/21 upr

UZASADNIENIE POSTANOWIENIA Z 30 MAJA 2022 ROKU

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 15 lutego 2022 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII GC 1722/21 upr umorzono postępowanie w sprawie i zwrócono powodowi kwotę 500 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet opinii biegłego. Natomiast w przedmiotowym postanowieniu nie zawarto rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Pismem datowanym na dzień 17 lutego 2022 roku pełnomocnik powoda cofnął oświadczenie o cofnięcie pozwu, powołując się na istotny błąd tego oświadczenia odnośnie akceptacji propozycji strony pozwanej w przedmiocie kosztów postępowania. Jednocześnie potwierdził fakt wyegzekwowania dochodzonego roszczenia od pozwanego J. N. i brak przedmiotu orzekania w niniejszej sprawie.

Pismem datowanym na 14 marca 2022 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o uzupełnienia postanowienia zapadłego w rozpoznawanej sprawie w dniu 15 lutego 2022 roku o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego (...) S.A. kosztów procesu według norm przepisanych. Nadmienił, że oświadczenie woli powoda o cofnięciu pozwu bez wzajemnego żądania zwrotu kosztów procesu nastąpiło na skutek błędu pełnomocnika powoda polegającego na błędnym ustaleniu osoby pełnomocnika.

W piśmie procesowym datowanym na 13 kwietnia 2022 roku strona powodowa wniosła o oddalenie wniosku strony pozwanej o uzupełnienie postanowienia. Argumentowała, że powództwo nie zostało cofnięte wskutek odstąpienia przez powoda od dochodzenia roszczeń. Żądanie sformułowane przez pozwanego strona powoda uznała za przejaw nadużycia prawa podmiotowego. Przywołała przy tym orzeczenie Sądu Najwyższego, w myśl którego strony nie sposób

uznać za przegrywającą, gdy do cofnięcia powództwa zachodzi w efekcie zaspokojenia roszczenia wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią przepisu art. 351 § 1 k.p.c., strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu – od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli Sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. Wniosek o uzupełnienie wyroku co do kosztów Sąd może rozpoznać na posiedzeniu niejawnym (art. 351 § 2 k.p.c.), zaś orzeczenie uzupełniające w tym zakresie może przybrać formę postanowienia (art. 351 § 3 k.p.c.). Z mocy przepisu art. 361 k.p.c. opisana regulacja znajduje zastosowanie także do postanowień.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie orzekł o żądaniu powoda w zakresie zwrotu kosztów procesu w postanowieniu kończącym postępowanie czyli w postanowieniu o umorzeniu postępowania.

W ocenie Sądu wniosek pozwanego zasługiwał na uwzględnienie. Problem sprowadzał się do tego, kto jest stroną przegrywającą w okolicznościach sprawy.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wdał się w spór z powodem. Tymczasem powód złożył „pismo procesowe zawierające oświadczenie o cofnięciu pozwu” (k.93), które wobec jego treści było przyczyną umorzenia postępowania. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 15.03.1955 r., II CR 1449/54 (OSNCP 1956/1, poz. 12) stwierdził, że w przypadku, gdy pozwany zaspokoi w toku procesu powoda, a ten nie podtrzymuje powództwa, wydanie wyroku staje się zbędne przede wszystkim wówczas, gdy pozwany dokonał świadczenia z wolą zaspokojenia powoda co do dochodzonego roszczenia. Tak było w okolicznościach sprawy co jasno wynika z twierdzenia strony powodowej, iż roszczenie wygasło z uwagi na wyegzekwowanie przez komornika w ramach tytułu wykonawczego-nakazu zapłaty z dnia 17 listopada 2021 roku, któremu nadano klauzulę wykonalności w dniu 13 stycznia 2022 roku wskutek prowadzonego postępowania wobec J. N. (którego odpowiedzialność z (...) była odpowiedzialnością in solidum). Nie doszło jednak do spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela. To wobec spełnienia świadczenia przez J. N. zobowiązanie ubezpieczyciela wygasło, co jest istotą odpowiedzialności in solidum.

Wskazać należy, że to powód zainicjował postępowanie wobec J. N. oraz wobec (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. (dwóch podmiotów) i to on ponosi pełne konsekwencje takiego postępowania i pełne ryzyko takiego żądania. Skoro zatem postępowanie zostało prawomocnie umorzone i nie doszło do uznania roszczenia przez (...) (ani do spełnienia przez ubezpieczyciela świadczenia), a wręcz przeciwnie ubezpieczyciel wdał się w spór, to w ocenie Sądu powód powinien być traktowany jak przegrywający proces, dlatego też pozwanemu należał się zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Nie ma żadnych powodów, aby zastosować normę z art. 5 kc przy ocenie żądania (...). Strona pozwana miała pełne prawo wdać się spór i złożyć żądanie zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu. To nie strona pozwana wprowadziła w błąd pełnomocnika powoda, co skutkowało „cofnięciem” pisma procesowego zawierającego oświadczenie o cofnięciu pozwu (które nie wywołało żadnych skutków procesowych). Powód nie podał żadnych racjonalnych powodów, aby odmówić ochrony ubezpieczyciela w zakresie żądania kosztów procesu, abstrahując od tego, że należałoby raczej powoływać się na art. 102 kpc (który, w ocenie Sądu, również nie powinien być w okolicznościach sprawy zastosowany).

Mając na uwadze powyższe rozważania, jak również okoliczności faktyczne sprawy Sąd uznał wniosek powoda za zasadny i dlatego – na podstawie art. 351 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

Zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 99 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W realiach niniejszego postępowania za przegrywającego należy uznać stronę powodową.

Kwotę 917 zł należało zasądzić tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018, poz. 265; z opłatą skarbową od pełnomocnictwa) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty.

Sędzia Tadeusz Górka